

ההחלטה בעניין המבטה בתרע"ג

מר דוד יילין מסכם את הוכחותם, לאמר:

מכל וכוחינו יצא לנו כי באותיות ח ט ע קמודים כל חבריינו כי עליינו לקבל את המבטה הערבי בלי כל פנקוק, רק חברי הד"ר מזיא חושב כי משך גלוותנו הארוכה אבדה לנו הסגלה לבטה בדיקת כל הבטויים המזרחיים, ובODO גשותנו גם כל המבטה אצלנו, אך את וודאותו זאת הטיל כבר בספק חברי מר זוטא בהראותו על אלה מבני גלוותנו אשר בבואם לאי ובשםם את המבטה המזרחי, שבאה אליהם אבדתם של אלפי שנים לפטע פטע וישובו יתנבאו בה' וע' וק'.

אך טענה שנייה הוא טוען, כי "למרות הרצאי מילפני שנים שהסכימו עלייה כל מוריינו, ולמרות זרו ועדרנו במקצתו החוזר את מוריינו על המבטה, בכל זאת רבו עוד השגיאות בכתב שהتلמידים נכשלים בהן, כמו שהעיר ע"ז גם הד"ר קלונור". אך תוך כדי דבר הוא אומר כי רב המורים אינם יכולים לבטה בדיקת ההבדלים הקוליים, ובכן אין לא במבטה המזרחי העון כי אם בא בטויו, ولو בטאו זה מוריינו לבנון כי עתה לא שנו תלמידינו כלל, ואיד-בטויו לא מייד-יכילת הוא בא כי אם בערך מהתרשלות.

שואל הוא עוד: "מדוע לא נשׂתדל להקל במבטה ולא להכבירו? הלא גם בשפות אחרות משתדלים לעשות את הכתב ואות המבטה ליותר פשוט", אך אין זו היא הנוגנת, באשר הננו חפצים לעשות את כתיבנו פשוט בתכלית הפשיטות, ובאשר לנו אי אפשר לערך משפטנו את אותן אותיות הכבידות האלה ולהחיליט למשל לכתב "כתא" תחת "קטע" – חיבים הננו לתוכלית זו עצמה לבטה היטב כל אות ואות.

בגע לאותיות ג' ד הרפיות מסכימים כל חבריינו שצורך לבטא כדוגשיות ולבטל את הדגש הקל שלחן לוגרה, חזץ מה חברינו מר מיוחס, הקצוני ל-אייד גיסא". אך באשר כי במקום שיש אפשרות אחרת (השמטה הדגש מהאותיות ג' ד) אין צורך להכביר על המבטה בקולות חדשים שאיננו מרגשים בחסרון, חשב הנוי כי גם חברי זה יסכים כי גם בטוב צורך להשתמש במידה ובקצב.

בגע לאות ב' הרפייה מסכימים ג' כל חבריינו כי צריך לבטה כאות ש הגמנית; חזץ מה חברינו מר איתן החפש להשair את אפן בטויו לטעם כל גליל מא' ולהרס כל יסוד אחדות המבטה שאנו נוהג והוא בכלל חפצים בה, כאשר הטיעים כבר חבריינו מר מיחס, וכן לא יעשה.

בבטי האות ב הרפייה תלוי כMOVED בטוי אותן, וכיון שהסכימים כל חבריינו כי את הבית הרפייה צריך לבטה כאות ש הגמנית, מילא יוצא כי את הוא צריך לבטה אחרת, לאמר כבטו האות ש האנגלית. אך גם מבלי תקלית בטויו בבטוי האות ב הרפייה מסכימים כל חבריינו, חזץ מר איתן, כי צריך לבטה ככה מפני האמת ההיסטורית, וליפוי צלצולה, מפני היהת מצויה כבר גם ברוב השפות האירופיות.

לבטוי התו הרפואה כבטו האות תא העברית או th האנגלית מתנגדים חברינו/dr/ מזיא
ומר אירין יחד, אף כי לא הוכיחו מה נעשה לדגש הקל שבאות ת הדוגשה ביום שיקבר בו.
אנגלים עלייך, ישראל!" קורא חברנו הדר' מזיא, וירא הוא מפני אנגליינו כביבול
שאשכנוינו וספרדיינו יחד נבדלו מכאן במבטאותן זו. אך כבר הורה חברנו מר מיחס גם לו
גם לחברנו מר איתן, כי כל הנחותם אינה נכונה, מפני כי הספרדים מבטאים אכן את התו
הרפואה כאות th האנגלית, אלא שאשכנוינו שהסתפרדו עזבו את מbatאמם הם, ועד המבטא
הספרדי האמתי לא באו. ובכן עלינו להובילם עdyio.

נשארה לנו עוד אותן צ אשר להשארתה מבטאות האשכנוינים, לאמיר כאות z הגרמנית,
מסכימים כל חברינו, חוות מר מיחס החפש להחזיק במבטאות הצד (=סד) העברית מפני
האמת ההיסטורית; אך ע"ז כבר העיר חברנו מר לוונץ בצדק כי ע"ז עזיבת המבטא
האשכני וקבלת המבטא הערבי נרויה הברה מיתרת ונפסיד הברה נחוצה שכבר הרגלו
בה.

אחרי ברור הדברים החליט לקבל את מבטאות האותיות המשפקות באופן זה:

ב רפואה = w גמנית.

ו וו עברית, w אנגלית, o צרפתית.

ח מן הגרן, כאות חא (בליל נקדוה) העברית.

ט, במלוא הפה, מבטאת תא העברית.

ע, מן הגרן, כחברת אות וו עברית.

צ = z גרמנית.

ק, במלוא הפה מבטאות האות kף העברית.

ת רפואה = תא (בגו וקדות) בערבית, th אנגלית.

וכן החלטה הלכה למעשה לבטל את הדגש הקל באותיות ג ד בראשית המלה או אחרי
הברה מרכבת.

סיכום הדיון על המבטא, שנערך בישיבת ועד הלשון בי"ב בסיוון תרע"ג.

נתפרסם בזיכרונות ועד הלשון, מהברת ג', עמ' 47-49.